

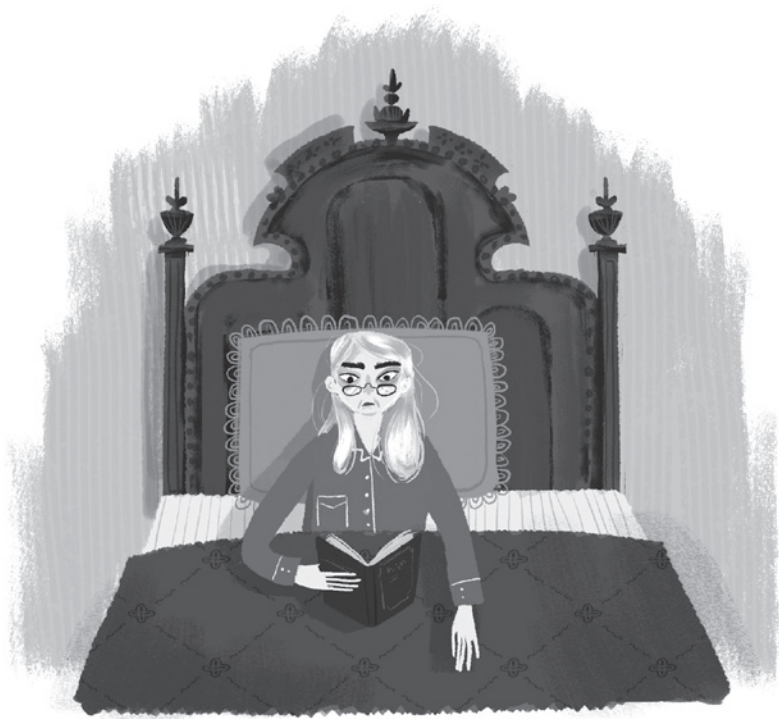
Před půl osmou dorazila Alžběta k Elanině pokoji. Norbridge už na ni čekal a ona se ho toužila zeptat, jestli zjistil něco o tajemném dunění, které jim narušilo večeři. Nejenže byla zvědavá, ale taky doufala, že by takový rozhovor mohl snáze rozptýlit napětí, jež mezi nimi vyvstalo dříve toho dne. Když se ale s dědečkem setkala, ten prostě jen rozpřáhl ruce a Alžbětu objal. Chvilku se mlčky srdečně objímali a potom Norbridge opatrně otevřel dveře.

Elanin pokoj osvětlovala malá lampička na nočním stolku vedle postele. Alžběta tu byla na návštěvě už aspoň desetkrát, ale ani jednou přitom neviděla to, co spatřila teď: Elanu sedící vzpřímeně pod příkrývkami, se zády podepřenými dvěma velkými polštáři a s otevřenými očima. A nejenže měla otevřené oči, ale četla si knížku *Tajemný anděl paní Frankweilerové*, což Alžbětu

šokovalo snad ještě víc, než že se Elana po takové době probudila.

„Tuhle knížku miluju!“ zvolala Alžběta a vzápětí si připlácla ruku na pusku a podívala se na Norbridge. „Promiň. Nechtěla jsem dělat takový hluk.“

Elana si opatrně odložila knihu na klín a změřila si Alžbětu truchlivýma očima. Vypadala každým coulem jako stařena. Ty tam byly její lesklé černé vlasy, živé oči a hladká pleť, které jí Alžběta kdysi tolik záviděla. Elanin mladistvý půvab nahradily slabé bílé vlasy a obličej tak vráscitý a unavený, že Alžbětu napadlo, jestli Elana vůbec kdy sebrala odvalu, aby se na sebe podívala do zrcadla. Na stárnutí nebylo samozřejmě nic

špatného, myslela si Alžběta, ale přeskočit ze dvanácti let rovnou k... tomuhle... Nebylo divu, že Elaniny oči přímo přetékal malátností.

„Taky se mi moc líbí,“ řekla Elana hlasem stejně starým jako zbytek jejího těla.

Norbridge se zhluboka nadechl. „Myslel jsem, že by tě potěšila malá návštěva,“ řekl Elaně. „A Alžběta tě chtěla vidět už celé týdny. Snad byste si vy dvě –“

Než ale Norbridge stihl dokončit větu, Alžběta se překotně rozběhla k posteli, vrhla paže kolem Elany a obě se vroucně, bez jediného slova objímaly skoro celé dvě minuty. Když se Alžběta konečně narovнала, Elana se na ni prostě jen dívala, ale ani jedna z nich dál nemluvila.

„Dá si někdo flurschen?“ ozval se Norbridge a vytáhl z kapsy sáček s cukrovinkami. Alžběta se tiše zachichotala, Elana se usmála a atmosféra byla rázem o něco příjemnější.

Alžběta se posadila na postel. „Je mi to všechno tak líto.“

„Omlouvat bych se měla já,“ odvětila Elana. „Tolikrát, tolikrát jsem tě chtěla varovat před vším, co se děje a co moji rodiče s tetou chystají.“

„Nemohla jsi jít proti své rodině,“ konstatoval věcně Norbridge. „To chápeme. Všichni to chápou. Byla to prostě nemožná situace a ty by sis ji neměla dávat za vinu.“

„Věděli o Winterhousu všechno,“ pokračovala Elana. „Ze všech těch historek, co se v rodině tradovaly. Tak

se moji rodiče dověděli o Té Knize a tajných chodbách, a tak nás taky teta Selena přiměla, abychom sem jeli s ní. Všechny ty její sliby! A taky nás všechny děsila Gracella. Prostě jsem neměla sílu odmítnout.“

„Prosím, nemusíš nám nic vysvětlovat,“ přerušil ji Norbridge a zamyšleně si přendal sáček cukrovinek z ruky do ruky. „Všechno, co se stalo, je velice nešťastné. Připadá mi příšerné, co provedli tvoji rodiče, jak se prostě sebrali a zmizeli. Ale jak říkám, nic z toho by sis neměla dávat za vinu ty.“

Elana upřela unavené oči na knihu. „Já vím,“ pronesla téměř šeptem.

„Vymyslíme nějaký způsob, jak ti pomoci,“ řekla Alžběta a vzala Elanu za ruku. „Ještě nevím jaký, ale na něco přijdeme.“ Obrátila se na dědečka: „Nemám pravdu, Norbridgi?“

Elana se na něj podívala s nakloněnou hlavou. „Co byste mohli dělat? Já vím, že nikdo...“ Odmlčela se a zvedla ruce před sebe. Chvíli se na ně dívala, jako by nebyly její, a pak je nechala klesnout zpátky na postel. „Vím, že s tímhle nemůže nikdo nic dělat.“

„Já bych si tak jistý nebyl,“ oponoval Norbridge. „Vy obě chápete lépe než většina ostatních, že v rodině Fallsových a v tomhle starém hotelu se ukrývá spousta magie.“ Zvedl do vzduchu ohnutou paži jako kulturista: „I v těchhle starých kostech.“

Podíval se z Elany na Alžbětu. Obě mlčely. A potom, s náhlou a nečekanou hbitostí, vyhodil cukrovinky nahoru ke stropu, luskl prsty a malý balíček